

המטאור

ליו את שמחת החיים של העיר

רצח תל-אביב

שום דבר, אבל בהרגשה שכדאי היה לא לישון את הלילה הזה. עובדה: מכל העולם היו באים אנשים שטעמו את טעם לילותיה של תל-אביב, לחיות את החוויה הבלתי נשכחת הזאת עוד פעם. למי שלא חי את זה, קשה להסיר ביר במה מדובר. לא היו שם באותם מועדונים, דיסקוטקים ופאבים, לא תוכניות אמנותיות, לא מוסיקה יוצאת-דופן

(המשך בעמוד 22)

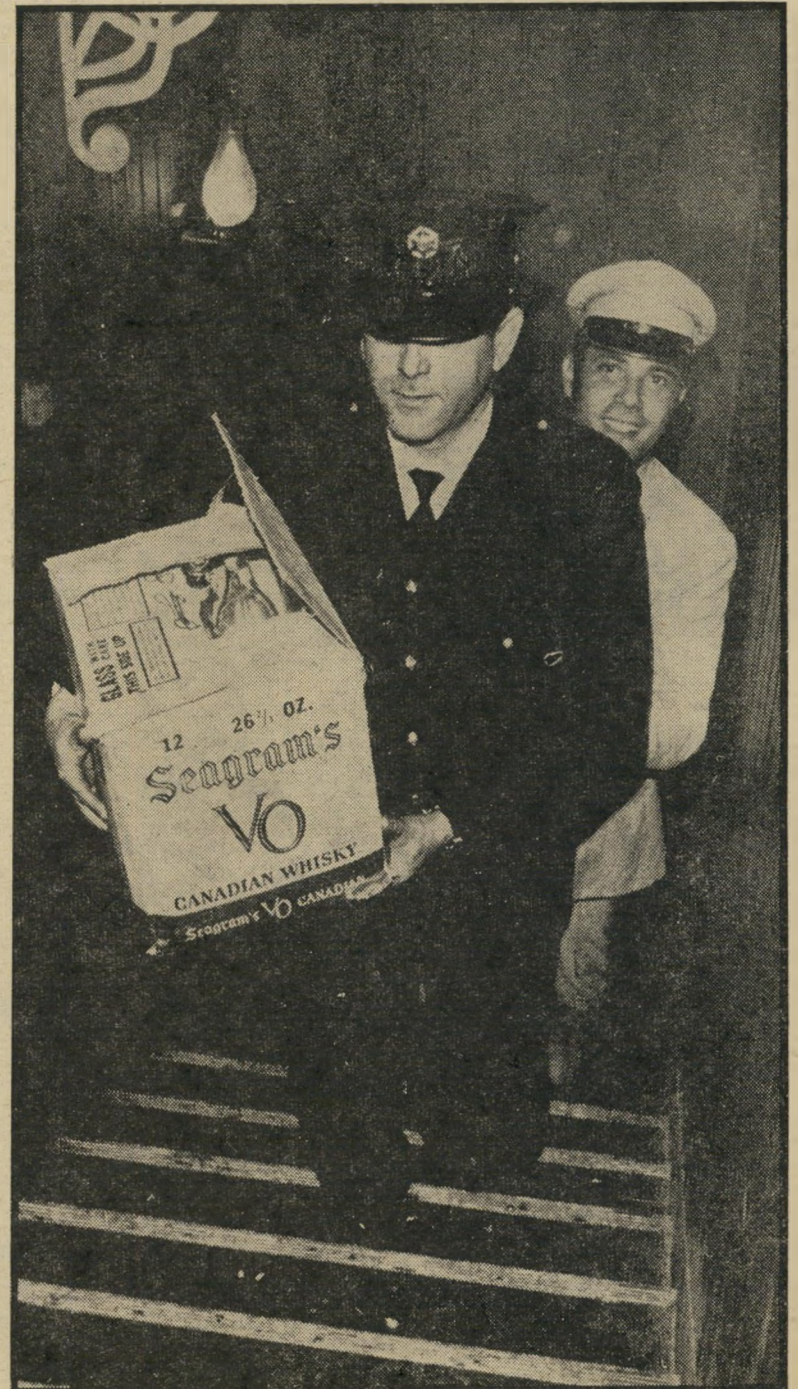
אז

שימחת החיים של אורחי תל-אביב, שפרצה החוצה בכל הזדמנות, באה לידי ביטוי בתמונה זו, בה נראה קהל עוברים ושבים משתעשע בחברת דוב קרקסים שהובא לצומת פרישמן-דיזנגוף. תעלולים, מעשי-קונדס, מיסדרי חתיכות והפגנות ראוות היו אז חלק בלתי נפרד מהנוף.

עכשיו

חנות גרעינים, דברי מתיקה וצעצועי פלסטיק במרכז רחוב דיזנגוף. המדרכות, שהיו פעם זירת התרחשויות ובימת חיים, חזרו להיות דרכי מעבר להמונים תמהים, שאינם מבינים לאן נעלמה תהילת הרחוב. מדיזנגוף נותרה, אגדה.

תקופת היושב

שוטר זה, המחזרים ארגז משקאות ומוציאו מפתח מן עדון מגדיס ז"ל, היה אחד הביטויים לכלייה שנגזרה על חיי הלילה של העיר הגדולה במדינת-ישראל. אחרי מועדוני הלילה נעלמו מהנוף הדיסקוטקים, הפאבים, המזללות האקסלוסריות ובתי-הקפה לקהל לקוחות מינוח.

בה.
פעם
חדת
בים.
את
דילת
נאיש
אחד
בניו
חרי
מיות
שום
נקות
גנות.
היה
כל
כמה
קסם
ישיב
זונה.
דרך
דטים
וללו
גנות.
או
יכול

דול ו
של
משהו
מצוי
אבל
הליו
היה
והיה
היה